

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Izbija vsak četrtek in velja s pošiljino vred in v Mariboru s pošiljnjem na dom za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 80 kr., za četrt leta 80 kr. — Maročnina se pošilja opravnitva v dijakem semenišču (Enabentinar). — Dilecti listkovnega društva obhajajo list brez posebnih navedb.

Posamezne liste prodaja knjigar Novak na velikem trgu po 5 kr. — Rokopisi se ne vračajo, nopolčni listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadno vrstice, če se natisne enkrat 8 kr dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Življenje pa naše postave.

To je resnica, da če gre na število, nam ne manjka postav. Tega ne more nihče ovreči, saj nam pa tudi, kar obstoji državni pa deželni zbor, kuje vsak po svoje postave take in toliko, da je človeku že težko, le njih imena obdržati v spominu, kamo-li, da bi še to vedel, kaj vsaka zapoveduje ali pa tudi prepoveduje.

Kristus je bil svoje dni vprašal, koliko bi v obsedenem človeku bilo hudih duhov. Odgovor je bil, da jih je legijon, toraj skoraj brez števila. Malo pa bi se isto smelo tudi o številu naših postav reči.

Vsaka postava pa nas veže brž, ko se izda. Pri njej ni izgovora, da je ne poznamo. Kedar se je kaka izdala, ravnati se nam je po njej vse eno, ali jo ali pa je ne poznamo. Postava je in to odloči. Nikakor ne gre je prezreti ali pustiti v nemar. Iz tega pa tedaj lahko vemo, koliko je imenitno vedeti postave.

Naše slovensko ljudstvo ima to že od Boga, da čuti, kaj je prav ali pa ni prav. Postav sicer ne ve vseh in jih tudi ne more vedeti, ali dokler je dobro, pošteno, izpolnjuje jih, naj že bo tudi brez vedenja. Ali kaj, ko pri vseh postavah sam čut pravice ne pomaga! Nehoté in toraj zoper voljo se lahko zagazi človek zoper nje. Tu mu pa potlej nič ne pomaga, on zapade, kedar se zasači, svoji kazni. Treba mu jo je prestati.

Mi zoper to nismo, če se nam tudi smili revše. Postava je postava. Ene misli pa pri tem vendar ne moremo zadržati. Ali bi ne bilo mogoče, novih postav tam, kjer in v takem jeziku, v katerem jih ljudstvo more umeti, razglasiti? Zanikati tega vprašanja menimo, da ne gre.

Kar se tiče v tem posebej nas Slovencev, izdajo se sicer postave, ki jih sklene državni zbor, slovenski, ali da bi se tudi te slovenski izdale, ki jih sklene deželni zbor, to nam ni znano. Če se izdajo tako, to je potlej prav,

ali zadosti še ni. Ljudstvo jih zato še ne izve. Kdo namreč dobi oni zakonik v roke? Župani. Ali kateri teh jih bere in komu jih da potlej na znanje? Navadno jim ležé v omari, ne da bi jih sami brali, kaj, da bi jih še dali drugim brati!

Ta način, postave razglaševati, tedaj, kolikor mi sodimo, nikakor ne zadostuje. Postave so važne, prestopiti jih je nevarno in polno hudih nasledkov in ljudstvo, katero vse to trpi in za katero se one izdajo, pač zasluži, da jih tudi na lahkem izve, vsaj tiste, s katerimi pride lahko v dotiko. Po sedanjem potu, se nam zdi, pa se to ne izgodi ali vsaj ne po polnem, V tem še je vrzel, ki nam ne sodi.

Kedar gre za kako koli beračijo, najde e. kr. glavarstvo mesto, na katerem jo nabije; kedar koli se dene kje kako zemljišče na bobenj, iztakne e. kr. sodnija gotovó župana, da ji to spravi svojim ljudem na znanje; tedaj pa še menimo, da je e. kr. država dovolj modra iznajti način, po katerem bi vsaj take postave, ki gredo v prvi vrsti na prosto ljudstvo, le-to tudi izvedelo. Preveč se s tem od nje ne terja.

Država ima pravico, dajati postave, da sebe obvaruje škode, ali tudi ljudstvo ima pravico, izvedeti jih, naj se ravna tako po njih ležje. Ni tista država srečna, ki ima dobre postave, pač pa je tista, v kateri jih ljudstvo ne prelamlja. Za to pa mu je treba jih poznati. (?)

Gospodarske stvari.

Kaj početi, če se komu po kaki nesreči obleka vname.

Mnogokrat se zgodi, da se komu po kakem koli nesrečnem slučaju obleka na telesu vname. Strah in preplašenost nesrečnika tako prevzmeta, da dostikrat ravno nasprotno temu dela, kar v taki nesreči pamet in mirni preudarek zahteva. Onesrečenec začne kričati in leteti